ÎMPUŞCĂ LUNA

OVIDIU BUFNILĂ

La prima vedere ai zice că sînt un hîrb, da, da, un obiect hîrbuit, mă mişc totuşi cu destulă sprinteneală, alerg pe plajă în fiecare dimineaţă şi sînt fericit că-mi pot bea în linişte oranjada. Seara încerc să aflu o mulţime de întîmplări dar sînt canale în care nu am acces, în altele pot intra dar, recunosc, mă descurc destul de greu. Sînt un biet mediator, un fost garat pe o linie moartă, la marginea mării, aici unde procentul de microbi e neînsemnat şi unde muzica valurilor îmi aminteşte de ancestralitate. Am astfel de amintiri, nu mă îndoiesc. În timp ce stau întins pe nisip îmi pot aminti diverse procese în care am mediat, întîmplări hazlii care-mi dovedesc aplecarea mea către latura amuzantă a vieţii pe care fiecare rămîne s-o descopere. Un bărbat îşi ura soţia, un altul intrase în conflict cu propria-i seră de flori, avea în ultima vreme un somn agitat, un altul bănuia că automobilul său cu motor solar are tendinţe criminale. Puteţi oare înţelege aceste lucruri? Ei nu le înţelegeau. O chestiune de cîmpuri, strigau înverşunaţi, noi nu avem timp de astfel de treburi, dumneata vii aici să ne umileşti, un scaun nu gîndeşte, nu simte, nu are aspiraţii! Totuşi apelau la mine, se linişteau, privirea le rămînea suspendată în gol, acceptau posibilitatea unei bulversări energetice. Nu încercam să-i conving, ci să le comunic.

Mai răcesc uneori, îmi fac frecţii puternice, beau ceai şi umblu cu vreo zece batiste la mine. Îmi scriu memoriile, sper să iasă ceva bun din asta. Cîte o bancă de date de la celălalt capăt al pămîntului deţine informaţii despre procesele la care am luat parte, succesele sau rateurile, dezamăgirile mele, ameninţările clienţilor. Un judecător şi-a aruncat ciocănelul pe fereastră, a avut remuşcări, s-a îmbolnăvit subit, a decedat într-un septembrie nebun în care nu ştiu cine se lăuda că trecuse în universul geamăn. Am trecut şi eu. O singură dată. Mă sperie însă următorul gînd: acestea sînt amintiri viitoare. Intrînd pe canalul H aflu cu stupoare că s-au făcut ceva cercetări, că e posibil. Rîd prosteşte în timp ce mă bărbieresc. Într-o zi voi da peste un canal privat, îl voi viola, în cel mai bun sens al cuvîntului, şi-o să mă trezesc cu o armată întreagă pe capul meu. Nu-mi amintesc cu exactitate trecerea. Are vreo importanţă cînd s-a petrecut ea? Cînd se va petrece? Am avut ameţeli, luminiţe în faţa ochilor, bătăile inimii s-au

accelerat, am intrat în contact cu o mulţime de calculatoare, de computere, cu un radio. Am fost pe moarte. Nu ştiu ce culori, ce mirosuri, ce fiinţe am întîlnit / voi întîlni în universul geamăn. Dacă eram şi eu, celalalt eu, acolo? Nu-mi amintesc. Sînt de-a dreptul dezamăgit. Să fie asta limita mea? Rar, trec păsări. Aseară am început să dau ca un bezmetic din mîini şi să mă ridic de la pămînt. Canalul era plin de paraziţi dar semnalul, celălalt semnal, atît de puternic. Am zăcut pe podeaua de bambus, fără cunoştinţă, vreme de cîteva ceasuri. Nu se mai auzeau păsările. Dacă închid ochii şi încep să cînt, mă desprind cu uşurinţă de cîmpul informaţional. Cînt tot ce mi trece prin minte. Închid ferestrele, uşile şi lălăi cît mă ţine gura. Nu am talent. Dar cînt pentru propria mea igienă. Aş putea să rîd, dar rîsul nu-mi asigură o desprindere. Uneori îmi amintesc. O lumină foarte puternică, tonuri ce roz. Purpuriu. Un zgomot de fond. Şi căderea în propriu. Şi apoi şirul de întrebări. Neiertătoare. Eu însumi, existenţa mea, e un semn de întrebare.

Îmi amintesc de o întîmplare. Pe o insulă. De un om, un naufragiat, de doi naufragiaţi, al doilea fiind eu însumi. Celălalt mă zgîlţîia cu putere, mă lovea peste faţă, era hipnotizat, insula nu exista decît în închipuire. A cui? Îmi striga să iau legătura cu cel mai apropiat vas, să le comunic poziţia noastră, să fim salvaţi, nu asta e totul, mi-am spus. S-a auzit sirena vaporului, era un sunet artificial, produs în laborator, pe mare, treisprezece marinari din echipajul unui cargobot au afirmat că au avut iluzii auditive, că un tip încerca să intre în contact cu ei, un naufragiat. Doi dintre ei au auzit strigatele celuilalt, au simţit zbaterea lui, teama lui de moarte. S-a comunicat prin radio căpitanului că totul e un experiment, căpitanul a acceptat, a doua zi am fugit. Dimineaţa e linişte, dar seara se amplifică zgomotele, se aud voci, o mie de voci. Încep să cînt.

Ieri marea a aruncat un peşte pe mal. Peştele începuse să moară. Cînd l-am găsit murise. Mi-a fost rău. Am băut. Mi s-au răcit picioarele, nu am avut vise. Nu sînt un atotştiutor, ci un aflător. Cum sună aceasta? Mă întind pe nisip şi imit şarpele. Şarpele rîde şi se îndepărtează. Nu mă atacă. Îmi spune doar că vine furtuna. Îşi aminteşte şi el acel mîine? Cînt din ce în ce mai des. În vis sînt pe marginea unei prăpăstii. Privesc hăul şi ghicesc un trup în adîncul lui. Trupul acela nu-mi comunică nimic. Beau. Îmi rotesc privirile prin casa mea de bambus. Nu am radio. Nu am televizor. Nu am antene. Eu însumi sînt antena. Sînt prieten cu casa mea de bambus. Mă duc cu bicicleta pînă în satul de pescari, îmi cumpăr pîine, vin, struguri. Pescarii îmi cer ţigări. Îmi povestesc despre o furtună. Eu zîmbesc politicos

şi le mulţumesc. Şarpelui nu i-am mulţumit. N-ar înţelege. Pedalez cu vîntul în faţă. Poate că sînt un sfîrşit. Sau un nimeni.

Odată intrat pe canalul K dau peste mai mulţi comunicatori, au voci metalice, reci, ameninţătoare. Maşinile! Nu întîrzii. Am slăbit cu trei kilograme. Asta mă îngrijorează. Beau ceai după ceai şi mă întreb dacă rolul meu de mediator s-a sfîrşit cumva. Mă silesc să cînt în plin canal şi canalul dispare. Pot să mă desprind. E un lucru simplu, mă amuză, mă bucură. Într-un canal LQ am descoperit o voce. Oarecum speriată. M-am întins pe nisip, am închis ochii şi am încercat să ajung la capăt. Cu grijă. Un zgomot de fond foarte puternic. Să mai fie încă unul? Am simţit furnicături sub piele. Apoi un puternic miros, de măr în nări. Să-l văd! Iată-l! Întins pe nisip. Răsuflînd iar. Cu ochii închişi. M-am privit cu oarecare tristeţe. Canalul LQ era o oglindă.

Am privit păsările. Băteau din aripi cu putere. Trei, zece, o mie. Nu sînt singur, ar fi absurd. Mi-am înfăşurat un fular la gît. Un fular alb. Am pornit-o pe plajă. Cred că am străbătut vreo cinci kilometri. M-am prăbuşit. Mi s-a făcut un gol în stomac. Biata mea casă de bambus ardea. Un deget îmi devenise sidefiu. Canalul privat era foarte aproape. Cu băgare de seamă. Oarecum periferic. M-am întins pe nisip în grabă şi am ascultat. Un elicopter. Pare-mi-se un satelit. Maşinării. Neiertătoare. Din celălalt capăt al planetei, un strigăt. Un alt canal. Aproape distrus. Am intrat în el cu teamă. Avea un cod vechi, foarte vechi. Unul din cele pe care îl învăţasem în copilărie. Celălalt. Celălalt murea sau era pe moarte şi lansa un apel. Să-l fi muncit gîndul că nu poate fi un unicat? Era oare aceasta o amintire viitoare?

M-am tîrît prin nisip. Fumul se zărea de departe. Liniştea cuprinsese întinderile. Am simţit atunci exteriorul. Dar eram speriat, prea speriat ca să accept. Am început să cînt încetişor. Nu mă căutau. Nu mă auzeau. Nu mă ştiau. Am privit cerul. Pluteam prin cer dînd cu putere din mîini. Luna căzuse în mare şi marea o purta încet către uscat ca pe un fruct tropical.

În canale e linişte. Prea multă linişte. O amintire a lui mîine. Un proces. O femeie a ucis o plantă. Suferă de mania persecuţiei acum. Îi povestesc despre cum iubeşti o floare. Cum trăieşti împreună cu ea. Femeia mă pălmuieşte, sînt patetic, romantic, tîmpit. Femeia rîde în hohote. Cer un ghiveci. La naiba, pentru ce, pentru cine, pentru ce pledez ce sistem de legi folosesc, în ce lume mă aflu? Femeia intră în contact cu planta adusă. Îi călăuzesc gîndul, începe să plîngă. Nu este o criminală înnăscută şi nu-şi va ucide soţul în următoarele douăzeci şi patru de ore aşa cum afirmă

acesta. Avocatul lui mă cunoaşte, mă trage de o parte, nu fac afaceri. Îmi zîmbeşte, mă ameninţă uşurel cu degetul. O să mă înfunde într-o zi.

Fumul se ridică pînă-n cer. Acoperă luna. În canale e linişte mă mişc cu uşurinţă de-a lungul lor. Nu găsesc informaţii. E absurd. Încerc să intru în contact cu o bancă de date de pe continent. Nu e momentul să aflu noi informaţii despre istoria antichităţii, dar încerc un contact. Linişte. Mă ridic în genunchi. Baleiez zona. Zona e liberă. Nu e momentul să cînt. M-au reperat din satelit? Atentam la canalul privat? Eram un aflător incomod? Mi-a crescut barba, dar cu siguranţă nu voi mai găsi nici oglinda, nici aparatul. Nici lamele prin cenuşa caldă. Prin întuneric. Ca şi cum m-aş afla în fundul unei prăpăstii. Este azi, ieri sau mîine? Undeva, departe, dau peste un calculator personal. L-au aruncat la gunoi. Îşi trăieşte ultimele clipe, caută disperat un comunicator. Vocea lui pare uşor umanizată. Îmi cere o informaţie. Ce zi este astăzi? Vocea i se stinge. Nu reuşesc să-l lămuresc. Un şir de cifre alunecă pe canal.

Mi s-a făcut frig. Mă ridic în picioare şi alerg încoace şi-ncolo. Au ecranat zona, îmi spun, m-au izolat. Din punct de vedere tehnic. Mai pot găsi oare canalul acela vechi? Poate că mediatorul, dublul meu, se mai află încă în viaţă. Ce-aş putea afla de la el? Dar eu de unde, de cînd relatez? Şi cui? Simt iar exteriorul. Nu e aerul din jurul meu, nu e nisipul, nici strigătul casei mele de bambus, nici viciile maşinilor. E un exterior. Îmi cere o intrare, o mediere. Refuz pentru că mi-e teamă, pentru că nu ştiu ce preţ să cer, pentru că acum s-a terminat cu oranjada, cu băile de soare, cu mersul pe bicicletă, pentru că nu sînt dispus să-mi vînd pielea pe te miri ce. Cînt, cînt cu înverşunare împotriva acelei chemări. Degetul meu şi-a recăpătat culoarea. Casa mea de bambus a murit. Mă simt slăbit, mi-e sete. Să descopăr oare la vîrsta asta acel covîrşitor, acel dureros adevăr, trăiesc numai comunicînd? Sună artificial, neomenesc şi totuşi. Să fie oare o limitare impusă? De ce tac oare canalele? Şi cînd oare au început toate aceste lucruri terifiante? Mă apropii de locul fumegînd. Nu mă aştept să dau peste vreo minunăţie. Nu. Cînt pentru că mi-e teamă de exterior. El încearcă să mă convingă să mediez. Unde vrea să ajungă? La cine? Şi oare acel cineva este dispus să comunice? Nu-mi pasă. Aştept vocile maşinilor, reci, tăioase. Un zgomot infernal, o avalanşă. Trebuie să cînt. Exteriorul nu mă ajută, nu mă poate ajuta în această încercare. Din vechiul canal nu-mi mai soseşte nici un răspuns. E opac. E închis. Dublul meu a murit. Încerc un sentiment penibil: să fi fost gemeni? Ar fi prea simplu, prea urît, neaşteptat de urît. Valurile au adus luna la mal. Nu mai pîlpîie luna. Aş putea s-o ating, să mă

urc pe ea. Să mă fălesc, să mărşăluiesc împotriva mea, împotriva lui, a celorlalţi. Să fiu deasupra, peste, acolo. Sînt gînduri pătimaşe. Baleiez suprafaţa lunii. Pîlpîiri slabe. Informaţii puţine. Un gol. Aştept să vină zorile. Dincolo de dune aşteaptă un elicopter. Un joc strategic. Taraba de tir. Şi ţinta care încearcă să scape în propriul ei. Cînt şi alerg de colo-colo să mă încălzesc. Nu am o voce frumoasă. Cum au reuşit să mă izoleze? Rîd amintindu-mi cum încercam să-mi conving clienţii că există, că poate exista o bulversare energetică. Dumneata eşti farsor, nu om de ştiinţă. În faţa justiţiei! Dar cînd s-a întîmplat asta? Dau în amintirile mele peste felurite personaje. Nu aparţin aceluiaşi spaţiu, aceluiaşi timp. Atunci de ce sînt împreună. De ce mă întîlnesc cu ele? De ce-mi vorbesc? De ce le vorbesc? Sînt un mediator. Cunosc efectele de cîmp. Sună caraghios. De aceea prefer să spun: valurile aduc luna la ţărm.

Zgomotul elicopterului inundă văzduhul. Încep să alerg. Trebuie să alerg. Helicopterul încă nu m-a reperat. Îmi vine în minte un gînd nebunesc. Să trec. E posibil? Da, da, strigă mai multe voci. Nu sînt ale oamenilor. Nu sînt ale maşinilor. Nu sînt ale plantelor. Nu sînt. Alerg. Un reflector luminează plaja metru cu metru. Mă împiedic. Cad. Totul ca într-o melodramă. La urmă plînge toată lumea, deşi nimeni nu înţelege nimic. Alerg din nou. Privesc în urmă. Nu, nu pot face minuni. Nu mă aştept să zbor prin aer, nu mă aştept să dispar din spaţiul cu 3+1 dimensiuni, nu mă aştept să mă transform într-o broască sau într-o pasăre. Acestea sînt gînduri. Un glonţ bine tras mă poate ucide cît ai clipi. Canalele tac. Nu pot striga nimănui. Nici n-ar avea timp să reacţioneze. Îmi amintesc de un copil care reuşise să-mi comunice. Locuia peste drum. Îl simţisem de cîteva zile. Încerca. A deschis fereastra. Mi-a făcut semne cu mîna. Desenase un triunghi albastru şi eu văzusem un triunghi albastru. Unde e copilul acela? Nu-l pot căuta. Nu pot ieşi din zona. Alerg. Elicopterul caută. Ajung printre stînci. Mă caţăr şi cînt. Aşa sînt obligaţi să mă vadă.

Nu găsesc trecerea. Să fi fost un sentiment iluzoriu? Un vis, la naiba, visele! Mă ascund după o stîncă. Cei din elicopter renunţă. Se îndepărtează. Exteriorul cere contactul. Eu cînt cu înverşunare. Sînt nebun?! Mă vor ucide! Încetează! Elicopterul se face nevăzut. Dar mîine va veni din nou! Aş putea să înot pînă pe continent? Hm. O sută de kilometri? Portul e păzit. Patrulează, patrulează. Pescarii? I-au strămutat. Sînt un bărbat de peste patruzeci de ani pe care îl dor rinichii şi căruia îi place oranjada. De ce oare atîţia sateliţi, atîtea computere, atîtea forţe, ecranul? Nu sînt deloc important. Mai degrabă o curiozitate. Şi dublul meu? Era oare într-adevăr

un dublu? În lipsa informaţiilor încep să-mi închipui. Vin zorile. Nu se zăresc ambarcaţiuni în larg. Luna a dispărut. Încerc un canal oarecare. Rîd pentru a o mia oară prosteşte. Îmi cunosc meseria. Mă bat cu pumnii în piept. Încearcă să obţii legătura, strig. Altfel vom muri pe insula asta! Eu, naufragiatul. Îmi închipui. Trece o pasăre. Mă apucă un tremur nervos. Dau cu putere din mîini. Mi se face greaţă. Încep să cînt fără convingere.

Un semnal. Exteriorul îmi dă bătaie, de cap. M-ar putea repera. În orice clipă. Nu. Pot comunica. Mă feresc. Nu-mi plac gloanţele care şuieră nebune prin aer, numi plac. Intru în apă, mă bălăcesc, asta poate fi ultima baie. E ceva amuzant în această apropiere, această iminentă apropiere. Un val mă dă peste cap. Înghit apă. Ies la suprafaţa. Exteriorul irumpe. E un cod. Posibilitatea desprinderii. Sursa emite totuşi slab. Nu-mi este anterioară. Ce înţeleg prin asta? Nu-i din ieri! Gîndurile se învălmăşesc. E un canal greu accesibil în condiţii normale, al codul, încearcă. Recunosc glasul acela. Gîndurile, forma lor. Îmi sînt familiare. E un mediator. Din mîine. Să-mi fie frică? Nu e o substituire. E de fapt o amintire viitoare stocată în cîmp. Mediatorul are aceeaşi înălţime şi aceleaşi mici temeri ca şi mine. Tulburător, îi pot vedea chipul. Efectul oglindă e salvarea mea. Dar exista întoarcere? Ce se ascunde oare în universul geamăn? Mă simt prostit ca un copil. Să-mi joc eu singur un renghi? Sau pur şi simplu să mă salvez? De ce mesajul îmi este posterior? Cînd am ajuns în viitor? Eu însumi sînt un semn de întrebare? Sînt un pericol? Sînt un cobai? Nu. Sînt un bărbat cu o puternică durere de rinichi. Cade noaptea. Marea e caldă. Şi luna. Nu mai cînt. Mi-am umezit buzele. Gîtul mie uscat. Îmi strîng pumnii. Conul de lumină al reflectorului bate stîncile. Au megafoane. Nu au nevoie de gînduri. Au megafoane şi voci metalice, puternice. Le este frică de mine. Au carabine. Ghicesc o bulversare energetică. Îmi vine să rîd. Nu m-am ramolit într-atît. Să mediez? Oare am dreptul? Urmăritorii întră în contact cu propriile lor obiecte. Îşi revin. Îşi descarcă armele. Nu mai am unde să fug. Luna este adusă de valuri la mal ca un fruct tropical. Trebuie să fie ceva în toată metafora asta! Intru pe canal şi strig din toate celulele mele: împuşcă luna! Pentru prima şi pentru ultima oară folosesc acest canal. Elicopterul se prăbuşeşte în mare. Luna îl striveşte, îl acoperă. I-am strigat urmăritorului să distrugă luna, s-o facă praf, îi stătea în putere? Sau a fost peste puterile lui?

I-am ajutat să iasă la mal, i-am învăţat cum să nu moară de frig, îmi zîmbeau prosteşte, fără armele lor teribile, cine eram eu, m-au confundat, e o prostie, de la cartierul lor general, un experiment tîmpit, nu-mi pot oferi

amănunte, sînt fericiţi că au scăpat, tînjeau după o mică vacanţă. Am dat din umeri, m-am întins la soare. A venit o barcă cu motor. S-au urcat în ea, mi-au făcut semne prieteneşti, s-au dus.

Am intrat pe canale fără dificultate, vorbeau în mod eronat despre un cataclism, ce prostii le mai treceau prin cap, dădusem în mod sigur peste o bancă de date despre opere literare, ficţiuni, îmi plac ficţiunile, sînt un împătimit. Mi-am văzut de drum de-a lungul plajei, covîrşit de artificialitatea întîmplărilor mele. Nu se legau o mulţime de lucruri, nu-mi răspunsesem întrebărilor. M-am apropiat de casa de bambus. Am scos din frigider o sticlă de oranjadă şi m-am dus să mă întind pe nisip.

Mi-am destupat sticla şi am băut încet, mulţumit. Începuse să cadă noaptea. Eram un biet hîrb aruncat pe malul mării, un hîrb care totuşi se putea mişca sprinten, care alerga dimineaţa pe plajă. Aşteptam să răsară luna. Să număr stelele, să mă strîmb la ele.

Şi iată, îmi amintesc, cerul va rămîne gol.